

**Suon villi laulu – hitti vai
huti?**

Delia Owensin kynäilemä *Suon villi laulu* on saavuttanut ympäri maailmaa huomattavaa menestystä: vuonna 2019 se oli USA:n myydyin kirja, ja tällä hetkellä se on kiikkunut The New York Timesin bestseller-listalla jo 110 viikon ajan. Halusin

tarttua kirjaan ja ottaa selvää siitä, onko teos mielestäni kaiken sen hehkutuksen arvoinen.

Kirja kertoo nuoresta Pohjois-Carolinassa asuvasta Kyasta, joka ei-niin-onnekkaiden sattumien kautta päätyy asumaan itsekseen marskimaan reunamalla. Sitkeä Kya selviytyy vuosikausia itsekseen vain suo seuranaan. Hän tutustuu suon eliölajeihin, oppii selviytymään itsekseen ja tottuu ratkaisemaan ongelmansa omin neuvoin.

Kyan asuinpaikka tunnetaan kylällä valkoisen roskasakin tyyssijana. Täten tytön lempinimeksi valikoituukin Rämelikka. Kylällä hänestä liikkuu jos jonkinmoisia juttuja, eikä hän saa arvostusta juuri keneltäkään. Läheisen huoltamon Jumpin vaimoineen kuitenkin päättää auttaa tyttöä ja ottaa hänet siipiensä suojaan. Heistä tuleekin yksinäisen tytön ainoat ihmiskontaktit ja suurin tuki ties kuinka pitkäksi aikaa.

Jännitystä tarinaan lisää kylän kultapojan salaperäinen kuolemantapaus. Onko kyseessä murha vai silkka onnettomuus?

Vaikka monet katsovatkin Kyaa nenänvarttaan pitkin, hän kohtaa matkansa varrella myös ihmisiä, jotka eivät välitä huhupuheista vaan kohtaavat hänet sellaisena kuin hän on – toisinaan hieman ikävin taka-ajatuksin. Kaikki eivät ole Kyan luottamuksen arvoisia, mutta elämänsä varrella hänelle selviää, että on olemassa myös ihmisiä, jotka eivät ole tulleet vain lähteäkseen.

Suon villi laulu yhdistää lumoavalla tavalla dekkarin ja kasvutarinan ja tuo esille yhteiskunnallisesti merkittäviä teemoja. Teos tuo yhteen mielenkiintoisella, uudella tavalla useita eri genrejä ja kokoaa ne yhdeksi paketiksi. Owens todella on onnistunut luomaan omaperäisen, koskettavan ja eheän teoksen. Se on kirjoitettu niin kauniilla tavalla, että se ottaa lukijan mukaansa matkalle. Matkalle, joka saa hymyilemään ja itkemään, rakastamaan ja vihaamaan.

Suon villi laulu on mielestäni tarina siitä, mitä kenenkään ei

pitäisi kokea. Samalla se on huima kasvutarina ja kertomus siitä, miten upea luonto voi parhaimmillaan olla: miten se voi sitä tarvitsevalle tarjota turvapaikan ja olla kovasti kaivattu ystävä.

Teos tuo myös esille sitä, millaisia ennakkoluuloja nyky-yhteiskunnassa yhä on: miten erilaisuutta edelleen vieroksutaan ja oudoksutaan sekä miten ihmisillä ei edelleenkään välttämättä ole kykyä kohdata jokaista henkilöä omana, arvokkaana itsenään. Oli surullista lukea, miten hylättyä tyttöä kohdeltiin kuin roskaa, koska sitä hän ei koskaan ollut – hän oli vain pieni lapsi, jonka täytyi oppia selviytymään omillaan muiden ihmisten ennakkoluulojen vuoksi.

Vaikka teoksessa oli monia elementtejä, joista pidin, se ei mielestäni ole kaiken saamansa hehkutuksen arvoinen, vaikka hyvä kirja onkin. En kuvailisi sitä vuosisadan kirjaksi. On kirjoja ja kirjoja, jotka jäävät mieleen. Valitettavasti *Suon villi laulu* jäi mielestäni hieman yksiulotteiseksi ja latteaksi lukukokemukseksi, minkä vuoksi luokittelen sen vain yhdeksi kirjaksi muiden joukossa.

Tarina itsessään oli klassinen ja sisälsi paljon kulutettuja ja kliseisiä elementtejä, mikä ei toki automaattisesti ole huono asia. Itse löysin teoksesta viitteitä muihin tarinoihin: oikeudenkäyntikohtauksesta tuli mieleen Harper Leen *Kuin surmaisi satakielen*, ja Kyasta itsestään minulle tuli mieleen esimerkiksi Disneyn *Viidakkokirja*.

Vaikka teoksessa oli puolensa, en juurikaan pitänyt siitä, miten tarina oli hieman yksinkertainen, naiivikin. Perinteinen asetelma syrjitystä, hylätystä pikkutyöstä metsän keskellä ei ihan napannut. Pakko on kuitenkin myöntää, että idea tarinassa oli hieno: se oli kasvutarina, jossa otettiin mielestäni hienosti mukaan luonto ja sen merkitys.

Kerronta hieman ontui, vaikka kieli olikin hyvin kaunista. Välillä se juuttui paikoilleen kuin auton pyörät saviseen

maahan. Paikoitellen lauserakenteet tuntuivat hieman tökkiviltä ja merkityksettömiltä, eikä niistä saanut kovin paljoa irti. Satunnaisesti teki mieli kääntää muutama sivu niitä lukematta ja jatkaa lukemista sitten, kun jotain tärkeää tapahtuisi. Lisäksi henkilöhahmot jäivät hieman pintapuolisiksi, eikä niissä mielestäni ollut tarpeeksi ulottuvuuksia.

Oli kirjassa toki paljon kauniitakin kohtia. Kohtia, jotka saivat mielen siirtymään Pohjois-Carolinaan, tuntemaan marskimaan tuoksun nenässä ja näkemään sielun silmin kaikkien ihmeet.

Mikä sitten on lopullinen mielipiteeni kirjasta? *Suon villi laulu* tarjoili kauniin tarinan, joka sai muun maailman unohtumaan. Siinä oli paljon hienoja kohtia ja tarinassa hienoja merkityksiä. Kirja oli eheä kokonaisuus, mutta itse jäin vielä kaipaamaan "sitä jotakin".

Vaikka teos oli kokonaisuudessaan minulle hienoinen pettymys, suosittelun silti lukemaan sen ilman ennakkoluuloja, avoimin silmin. Voi hyvin olla, että ihastut kirjaan niin kuin monet muut sen lukeneet!